

Profesorju dr. Ludviku Čarniju v slovo

Poleti, 16. avgusta, smo se na ljubljanskih Žalah, na žarnem pokopališču poslovili od enega naših najboljših kolegov, rednega profesorja, dr. Ludvika Čarnija.

Njegova življenjska pot se je začela 5. novembra 1931 leta v Prekmurju, v Ivanovcih. Gimnazijo je obiskoval nekaj časa v Murski Soboti, nato pa na Ptuj, kjer je leta 1953 tudi maturiral. Še istega leta se je vpisal na Filozofsko fakulteto, kjer je študiral zgodovino. Takrat sva se tudi spoznala in študentsko drugovala. Tudi diplomirala sva istega leta, leta 1959.

Po diplomi se je kot aspirant uvaljal v probleme obče sociologije na tedanjem Inštitutu za sociologijo. Leta 1961 je postal asistent za občo sociologijo na tedaj komaj ustanovljenem Oddelku za sociologijo. Tu sva se spet srečala, saj sta bila najina kabineta drug poleg drugega. Leta 1965 je postal predavatelj obče sociologije, naslednjega leta pa je odšel na študijsko izpopolnjevanje v tedanji Leningrad na državno univerzo, kjer je zbiral gradivo za svojo disertacijo, ki jo je uspešno zagovarjal leta 1975, naslednjega leta pa je bil izvoljen za docenta obče sociologije, potem pa je šla njegova učiteljska pot po ustaljenih stezah: leta 1983 je postal izredni profesor, leta 1985 pa redni.

Kolegi in študentje se ga bomo spominjali kot izredno vestnega, tankočutnega profesorja, ki je imel vedno posluš za študentske stiske, pa tudi za težave svojih kolegov. Njegova beseda v organih fakultete, kjer je prevzemal različne funkcije, je bila vedno umerjena in tehtna a odločna. Dolgih, samozadostnih govoranc ni prenesel, sam je bil vedno kratek in premišljen. V razgovorih je bil vedno človek, ki je znal prisluhniti sobesedniku - kolikokrat sva debatirala pred vrati najinih kabinetov v četrtem nadstropju!

Kot znanstvenik, ki se je izučil v metodologiji znanosti zgodovine, se je ukvarjal z nekaterimi pomembnimi vprašanji svoje ožje stroke: posebna téma njegovega raziskovanja je bila teorija formacij družbe in njihova periodizacija, prav tako tudi periodizacija splošne človeške zgodovine. V zadnjih letih je začutil, da je treba raziskovati tudi sociološko misel doma in tu iskati njene nacionalne korenine. Tako je v svojih razpravah obravnaval sociološko, družbeno misel dr. Aleša Ušeničnika, Janeza Evangelista Kreka, Vladimirja Knafliča in Borisa Ziherla. S svojimi raziskavami in objavljenimi deli se kolega dr. Ludvik Čarni uvršča med tiste slovenske sociologe, ki jih je sam raziskoval. Poudariti je treba, da je bil zvest pisec našega časopisa, rad in plodno je sodeloval tudi v njegovem širšem odboru.

Kljub bolezni, ki ga je že zgodaj prizadela, je sodil med najbolj aktivne delavce na fakulteti. Za njegov trud mu je tedanji Fakultetni svet leta 1992 podelil veliko priznanje Filozofske fakultete.

Vsi, ki smo ga poznali, globoko obžalujemo njegov prezgodnji odhod, hkrati pa smo mu hvaležni za vse, kar je v življenju storil za slovensko sociologijo, za študente in za nas vse.

Slava njegovemu spominu!

Frane Jerman